Ч. 37 Пятниця 17 лютого (1 марця) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Єго ц. і к. Апостольске Величество зволив вселаскавійше видати слідуюче власноручне Найвисше письмо до Єго Ексц. п. Президента Міністрів кн. Віндіш-Ґреца:

Любий князю Віндіш-Ґрец!

Сумом були переповнені минувші дні послїдні, сумом за безповоротною стратою, яку потерпіли Мій Дім і цїла Монархія через смерть Мого улюбленого Стрия Архікнязя Альбрехта.

Благодатну відраду у великім горю знайшов Я однакож в безчисленних маніфестациях сочувства і льояльности, які Мені оказали з сеї нагоди в підносячий спосіб як поодинокі люди так і цїлі корпорациї.

Як покійному єго непроминаючі заслуги в армії, єго завсїгди горячо відчуваючий патріотизм, взірцева і просьвічаюча ревність в сповнюваню обовязків та невичерпана добродійність забезпечують у всїх краях, у всїх верствах населеня славу і почестний спомин — так також почестні суть маніфестациї щирого суму і для всїх, що беруть в них участь.

Глубоко тронутий сими новими доказами сочувства і привязаня, з якими Мої вірні народи супроводжають завсїгди радість і горе Мого Дому, виджу ся спонуканий висказати за то всїм Мою найщирійшу подяку і поручаю Вам подати се до загальної відомости.

Відень, 27 лютого 1895.

Франц Йосиф в. р.

Єго ц. і к. Апостольске Величество зволив вселаскавійше видати слїдуючий Найвисший розказ до армії:

Розказ до армії:

Наші прапори схиляють ся — пушки гремлять на послїдне працанє для ґенерального інспектора армії, фельдмаршалка Архікнязя Альбрехта.

З печальним сумом клонить ся цїла воєнна сила і вітчина зі Мною і Моїм Домом перед безповоротною стратою, яку нам спослала воля Всевишнього.

Подив обильного в дїла житя, що з сьвітлим духом і тепло відчуваючим серцем, зовсїм і вповні було присьвячене армії; одушевленє для благородного князя, що вірний сам собі, не захитав ся нїколи в бурях і небезпечностях, що — яко побідоносний полководець — був окрасою і гордостию Моєї армії; всї чувства, що тепер намагають ся дати собі вираз — осїняє глубоко відчута вдячність для Пана над Панами, що удержував старенького фельдмаршалка яко одного із найзнатнїйших своїх вибраних аж до найкрайнїйшої границї людского житя в повній силї.

Вічна память Архікнязя Альбрехта позістане як той лавровий вінець, що украшав героя з під Новари і Кустоцци для Мого войска, Моїх обох краєвих оборон, і Моєї маринарки воєнної яко знамя вірности, постійности і віри в побіду.

Постановляю: Полк піхоти ч. 44, полк драґонів ч. 9 і полк корпусної артилєриї ч. 5 мають від тепер по всї часи носити імя фельдмаршалка Архікнязя Альбрехта.

Відень дня 26 лютого 1895.

Франц Йосиф в. р.

Промова посла Барвіньского

виголошена в Соймі кр. 26 сїчня 1895 в дебатї над законом о радах шкільних місцевих.

Висока Палато! Коли-ж в тій дебатї позволю собі сказати кілька заміток, то спонукують мене до того іменно виводи одного з нинїшних бесїдників (д-ра Антоневича). Однак най менї вільно буде вернути до деяких закидів на попереднїм засїданю висказаних.

На мене зробили бесїди пп. Окуневского і Телїшевского таке вражінє, що они стоять в рішкій суперечности і коли твердженя одного суть правдиві, то не могуть бути правдивими

---

30)

РОЗБІШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Хлопець Оліо був, бачите, местіцом — мішанець з білого і індияньского роду — а то після понятя в північній Америцї ставило єго значно висше понад мурина. До того ще був він і любимцем своєї красної пані і она обходила ся з ним, як з пещеною дитиною, так, що він навіть супротив білих мужчин на острові виступав, хоч не як би їх пан, але все-таки зухвало і нещиро. Задля того нїхто єго не любив і лиш длятого, що всї боялись ся капітана, не мали нераз відваги набити добре любимця єго жінки. А Болївар, що був на острові одністеньким мурином і длятого уважав ся за щось низшого від хлопця, ненавидїв єго вже від давна, бо й Келї не зробив єму нїколи справи і Ґеорґіна не хотїла єго вислухати. Не був то добрий знак для хлопця, що мурин тепер споглянув хоч би лиш на хвилинку з якимсь диким і зловіщим усьміхом на єго красне смагляве лице.

Наконець відозвав ся Болївар та переставши робити веслами забурмотів сердито:

— Кермуйте-ж бо раз просто, а нї, то дайте спокій — чорт би взяв таку роботу, де треба раз правим, другий раз лївим веслом намагати, бо паничеви забагає ся то сюди, то туди крутити... то не забавка веслувати серед такої спеки.

Вже хотїв був відвязати линву, що держала острий передний конець човна против малих филь, аж доглянув на тім місци, де сидїв хлопець, єго шапку, що була там лишила ся. Він поступив ся кілька кроків, взяв єї в руки, і оглянув ся за чимсь доокола по човнї — міха і оловянних плит вже не було — на човнї не було більше нїчого, лиш оба весла і єго власний соломяний капелюх.

— Щезай! — замуркотів він сам до себе — хиба я вже не маю нїчого? — Почав обмацувати ся по цїлім тїлї. Аж ось дошукав ся чогось твердого — то був великий, широкий ніж — тяжке масивне вістрє з простою брунатною колодкою і малою поперечкою на нїй до того, щоби рука по колодцї не зсунулась. Він придивляв ся єму через хвильку, а відтак сказав сам до себе:

— Лихо єго бери — там знайде ся ще більше таких і лїпші — отсей зробив хиба вже послїдну свою службу.

Сказавши то, набив він шапку на остре вістрє — засунув єї аж під саму колодку і витягнувши руку, держав єї верх води. За хвильку вже шапка добре намокла і потонула разом з ножем.

Мурин поплив поволи назад на остров.

А там було нинї гучно і весело; день перед тим прибула значна добича, а незадовго сподївали ся ще більшої, та й обох проводирів не було на острові, то й не диво, що ті розпустні люди взяли ся до безмежної пїятики, а Петро, що ще лиш сам один був межи ними тверезий, ледви що міг дати собі з ними раду. Раз-у-раз мусїв він їм нагадувати, що може вийти з того, скоро би перепливаючі попри остров судна, почули той крик. Але тоту ватагу годї було вже й настрашити, бо відзивали ся голоси, що то вже нераз так бувало і нїякий лодкар не уважав би того за щось незвичайного, коли-б почув крики та зойки на котрім небудь із незамешкалих або єму зовсїм незнаних островів. Впрочім не міг би нїхто дістати ся на остров, бо на то вже знайшла ся рада.

Петро, котрий не міг инакше дати собі ради, старав ся вже кілька разів намовити жінку капітана, щоби она вийшла до пяниць та завізвала їх до порядку, але она все єго тим збувала, що незадовго надійде Келї, і він за кождий раз тратив на дармо слова просьби і грозьби, якими відзивав ся до розгулявшої ся ватаги.

Аж ось і Болївар станув на острові, сховав своє мале човенце і зайшов відтак на внутрішне, будинками окружене подвірє, де єго гуляки повитали диким окликом радости. Треба-ж знати, що мурин був трохи прикрим і скритим в собі чоловіком та найрадше держав

твердженя другого. Іменно п. Окуневский переляках ся, що сей закон введе духа політичного до школи і той дух політичний не дав вп. послови спати. Тимчасом п. Телїшевский вийшов з противного становища і дійшов до зовсім инших конклюзий а іменно сказав, що Радам шкільним місцевим відобрано всяку власть так, що просто треба їх знести і перечеркнути §. 1 сего закона. Отже коли се правда, що впевняв п. Телїшевский, то нема підстави до обав, які мав п. Окуневский. Але виводи п. Телїшевского спонукують мене сказати пару слів в імени учительства народного, тим більше, що і я з заводу учительского і уважаю се моїм обовязком. Був піднесений закид, що учителї нїчого не учать! Коли-б так дійсно було, то щож можна собі подумати о властях шкільних, котрі мають пильнувати виконаня законів шкільних. Є то закид так нерозважно кинений, що бесїдник єго оправдати не зможе. Признаю, що межи учительством є поодинокі індивідуа, котрі не сповняють обовязків, однак кидати таким комуналом, що учителї нїчого не учать, се занадто сьміло. Дальше казав бесїдник, що з тої причини обмежує ся власть Ради шк. місцевої, позаяк селяни відносять ся до школи апатично. Я також стикаю ся з селянами і з мого досьвіду можу впевнити, що твердженє п. посла є безпідставне.

Признаю, що є деякі громади, де не зрозуміли ще потреби просьвіти, однак міг би я навести цїлий ряд прикладів, як самі громади старають ся о заснованє шкіл або розширенє школи однокласової на більшеклясову і се почуте потреби просьвіти між нашим селяньством щораз більше закорінює ся.

Вп. п. Телїшевский обговорюючи проект нового закона а іменно компетенцию Рад шк. місцевих, дійшов до таких конклюзий, що та Рада шк. місцева буде учительским жандармом, що она буде тілько економом, що лишає ся на папері без права, а громади мають лише поносити тягари. Здає ся менї, що хто пильно і уважно прочитав сей закон, міг упевнити ся, що Ради шкільні місцеві мають запевнений достаточний вплив окрім інґеренциї на сторону педаґоґічно-дидактичну. §. 9 перший уступ ясно каже о тім, що переносить ся декотрі справи на Ради шкільні окружні, чого знов обавляє ся нинїшний бесїдник.

Я на то позволю собі звернути увагу, що прецінь і Рада шкільна окружна не може бути так, як запевнює Вп. посол др. Антоневич, тілько ц. к. старством, а єсть також корпорация автономічна, котра має в собі елемент автономічний і заступників автономічних.

Була також піднесена обава, що Рада шкільна окружна може, як їй не подобає ся дїяльність Ради шкільної місцевої, розвязати ту Раду шкільну місцеву і усунути предсїдателя. То правда, однакож прошу тілько перечитати остатну алїнею §. 19, котрою застережено виразно відкликанє до Ради шкільної краєвої, а рекурса такі мають силу вздержуючу. Могу Вп. посла з противного табору запевнити, що всї такі рекурса рішають ся з найбільшою обективностию, а не на кривду громад, анї Рад шкільних місцевих, що всї предложеня розслїджує ся як найдокладнїйше.

Зі всїми виводами Вп. Др. Антоневича не можу запускати ся в специяльну полеміку, бо виводи єго суть так пересаджені і потворні, що було би марною річею їх збивати. Всюди п. посол добачає тенденцию полїтичну, польонізацию і лятинїзацию наших шкіл, а то виводить з того, що пляни приписують науку польского язика. Може звістї будуть Панам заходи послів чеських, як і нїмецких з Чех, а одні і другі дійшли до того пересьвідченя, що не знаючи другого язика краєвого, нераз чоловік дуже тяжко в житю публичнім перебивати ся мусить.

Мимо тої борби, яка веде ся між елементом ческим і нїмецким, прийшли до того пересьвідченя, що одним треба познакомити ся з язиком других, а другим з язиком перших.

Отже можу Панів запевнити, що інтенциї Ради шкільної краєвої зміряють до того, щоби науку язика руского завести в цїлім краю.

(П. Др. Окуневский. Але якось поволи!)

Поволи то правда, але і Рим не від разу збудовано, а всяка зміна повинна відбувати ся повільно.

Отже коли має прийти межи обома народностями до порозуміня, то мусить наступити зрозумінє інтересів одних і других, а то дасть ся осягнути тим способом, коли не будемо стояти на становищі виключнім і не оточимо ся китайским муром.

Я переконаний, що не одно непорозумінє походить з незнаня обставин а то викликує незнанє бесїди з одної або другої сторони.

(Конець буде.)

Перегляд політичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів велась дальша дебата над законом карним а іменно над параґрафами, в котрих містять ся постанови о тих провинах, які стоять в звязи з виборами. Дебата була дуже оживлена і дала нагоду послам Пернерсторферови та Кронаветтерови і другим виступати остро против сполученої нїмецкої лївиці. Молодочехи поставили інтерпеляцию в справі недавної конфіскати Narod. List-ів за поданє бесїд молодочеських послів.

Є. Вел. Цїсар розпорядив, щоби від дня 1 цьвітня кождий босаньский полк мав свою музику.

На вчерашнім засїданю нїмецкого парляменту ухвалено в третім читаню закон о зненесеню диктатури в Альзациї і Льотаринґії. За сим внесенєм голосували посли з Альзациї і Льотаринґії, центрум, социяльні демократи, партиї вольнодумні і антисеміти. Відтак вела ся нарада над внесенєм антисемітів, щоби чужим жидам заборонено приступ до Нїмеччини. Внесенє відкинено.

Ґр. Лев Толстой в отвертім письмі до царя на єго автократичну промову до тверского земства каже між иншим: Коли самодержавіє словом і дїлом уважає ся за одно з всемогучою бюрократиєю, коли оно хоче істнувати з виключенєм публичности і за помочию поліциї, то оно копає собі самому гріб й скорше чи пізнїйше буде мусїло уступити ся перед жизненною силою суспільности. Ви самі своєю промовою порушили справу, котра через ясне і публичне єї поступованє може зашкодити самодержавію. Ви визвали репрезентантів земств а тим самим і цїлу суспільність росийску і вам не позістане нїчого, як лиш вибирати межи поступом а самодержавієм. Ви самі викликали борбу, котра не дасть довго на себе чекати.

Новинки.

Львів дня 28 лютого 1895.

— **Поминальне богослуженє** за бл. п. Найд Архікнязя Альбрехта відбуло ся дня 26 лютого

ся здалека від білих, що гордили ним задля єго барви тїла й походженя. Але нинї в теперішнім єго настрою і роздразненю, була єму така гулятика як-раз на руку. Очи засьвітили ся єму і він крикнувши, як коли-б ступав до бою, вхопив подану єму фляшку та хотїв випити єї як шалений одним духом. Хто знає, чи він в сїй хвили не згадав собі на завзяту борбу в Конґо або в Ґвінеї.

— Гов! — крикнув тепер якийсь довгий хлописко з Ілїнайс; — гов, мій ти голубчику, не вже-ж ти хочеш випити цїлу керницю від разу — відойми, серденько, фляшку від губи, відотхни собі та докинь і своє мудре слово до нашої бесїди та до нашої забави.

— Хороба на вашу забаву — відворкнув мурин — я волїю вашу бранді.... та дайте сюди фляшку.... она менї смакує. Де-ж ви такої роздобули? Чи не з північних держав, що?

— Твоїй шкірі то не пошкодить — кепкував собі з него местіц — але тихо там коло машта.... Тобі чей може бути або радше мусить бути все одно, чи ти кілька разів більше або менше махнеш веслом. Unship your stor board wheel....[1]) чуєш, Болївар.... перестань раз робити правим веслом.... ти забита палко, не розумієш навіть простого пароходного вислову.

— Так далеко горі не можна нам виходити на беріг — відповів мурин понуро — видите онтам понизше ясно-зелене місце?... то саме там, де лози підходять аж до берега; туди пливе мала баю[2]) і туди попливемо човном. Кермуйте-ж тепер добре, анї, то дайте зовсїм спокій.

— Агі агі агі.... старий бурмило, глузував собі хлопець з него — а як менї не хоче ся?... Га? Але про мене, тим борше позбуду ся твого поганого товариства; нехай вже буде сим разом так, як ти хочеш. А де-ж буде кінь?

— Покажу вам то місце, коли туди прийдемо.

— А гостинець?

— Не більше як пятьсот кроків звідтам на захід.

— А на право або на лїво нема нїякого?

— Нема — відповів мурин надувшись — не бійте ся, не заблудите.

Оліо, видко, успокоїв ся і кермував вже звідси правильнїйше. Болївар кинув тепер оком по цїлій ріцї, як би за чимсь слїдив. Не було нїчого видко, лиш три чи чотири ґаляри, що плили поволи долї рікою. Маленький човен дістав ся тепер на сильнїйший похват, що ішов саме попід беріг, а Болївар весл\ував з цїлої сили.

— Держіть ся трохи більше горі водою — відозвав ся він тепер до хлопця — ще більше.... так.... бо инакше понесе нас вода під онто бавовняне дерево.

— Вода прибуває — говорив местіц споглядаючи на борзо пливучу жовту піну. — Але бо вже й час... сим разом вода з Місурі опізнила ся. Та бо що ти робиш, Болївар? — стій проклятий ніґґре, ти везеш мене в мокрі корчі — крикнув враз хлопець, коли мурин навернув борзо у вузке устє малої річки, котрої вода майже зовсїм заросла густо сплетеними корчами. — Але Болївар не слухав того. — Ще не так змокнеш — замуркотїв він собі під носом і в одній хвили витягнув весла з води та зложив їх в човен, котрий від послїдного напору посунув ся як стріла по воді і загнав ся в зелену гущавину та щез у ній.

Що би то значив тепер той якийсь нагло урваний, дикий, пронизаючий крик тривоги? Що значила та коротка, але повна розпуки борба? — Корчі задрожали а з річки понеслись малі і короткі филї, як коли-б в ній плеснула якась велика риба. — Вже не було більше чути нїякого голосу — лози перестали вже дрожати, вода стала знов спокійна і на кілька мінут стало зовсїм тихо. — Наконець розхилились корчі, з помежи них висунув ся човен, а по заду на нім стояв мурин — але вже сам один. Він цїлий виглядав чогось дико і був дуже розрушений а лице єго стало було аж якесь сиве нїби як попіл — він підгортав собі з чола кострубате волосе, а коли човен ніс ся поволи похватом, він постояв через кілька хвиль і віддихав глубоко. Наконець оглянув ся непевним але зухвалим оком поза себе на зелену гущавину, з котрої лише що висунув ся, а відтак взяв ся знову до весел і пустив ся поволи до арканзаского берега. Тут обмив ся аж по пояс, вишурував човен, а відтак надягнув на себе сорочку і жакет. Коли брав жакет, упали в човен підложені під него і тут позабуті два листи. Болївар не умів читати, але мимо того придивляв ся з великою увагою адресї одного письма — там був слїд крови. Він послинив свій широкий палець і хотїв кров стерти, але пляма зробила ся ще більша і поганїйша. Подержав отже той лист через якийсь час в руцї і мав, видко, не малу охоту кинути

[1]) Читає ся: „иншіп юр стор борд уїль“ — значить: „відчепіть праве колесо“, — команда на пароходї, на котру треба колесо відлучити від машини, так, щоби оно на хвилю не обертало ся.

[2]) Баю (bayou) називають ся загально малі ріки в полудново-західних державах північної Америки.

в катедральній церкві станіславівскій. Сьв. Литургію відправив сам архієрей в богослуженю всего станіславівского руского сьвященьства при трогаючім сьпіві руской Бурси і любителів сьпіву, при участи представителів всїх урядів тутешних і корпусу офіцерского. Вояки устроїли в церкві тетрапод, украшений відзнаками войсковими і оружєм, посеред котрого виднїв чорно повитий портрет покійного. Церков заповнила ся молодежию шкільною і парохіянами. З церковних веж повівали чорні хоругви.

— **Презенту одержали**: в епархії львівскій оо.: Ів. Тимцюрак на Дашаву, Як. Сироїдів на Богутин, Мар. Литвин на Бібщани і Ник. Малий на Ясенівці. — О. Юліян Левіцкий, парох Словіти, зрезиґнував з презенти на Раків.

— **Ученики руской ґімназиї** у Львові уряджують дня 2 марця с. р. в сали Народного Дому вечерок в 34-ті роковини смерти Т. Шевченка. Початок о 6. годині вечером.

— **Народний Дім в Коломиї.** Ц. к. Намістництво позволило збирати в цїлій Галичині жертви на будову „Народного Дому в Коломиї в часї від 1 січня до кінця червня с. р. Управляючий совіт розпочав вже в тім напрямі свою діяльність. Рада громадска міста Коломиї рішила на будову „Народного Дому“ жертвувати 4000 зр., що мають виплачувати ся кождого року по 1000 зр., почавши від 1896 р., а виділ повітової ради порішив также підпомочи будову „Народного Дому“ сумою 3000 зр. Вапно гасить ся безперестанно в часї цїлої зими. Перша яма заповнила ся по сам верх дня 31 січня, а дня 1 лютого почали спускати гашене вапно до другої ями. Всего вапна доставлено до кінця 1894 р. 769 метричних сотнарів, гашене єго вже сими днями скінчить ся. Пісок звозять, єсть уже кільканацять кубічних метрів на місци. Дай Боже, щоби йшло так дальше, а вскорі буде можна начати будову.

— **З академічного товариства „Ватра“.** Почуваємо ся до милого обовязку зложити подяку Хв. Совітови „Народного Дому“ за безплатне відступлене салї і Хв. Виділови „Руского Касина“ за безплатне відступлене своїх комнат на наш вечерок дня 12 лютого с. р. Дальше дякуємо Хв. Редакциям „Діла“ і „Народної Часописи“ за уміщуванє відозв комітету, п. Ром. Сарачиньскому за знамените веденє танців, так само пп. Вол. Гулевичеви і Ос. Дрималикови; дякуємо всїм Вп. Гостям, що причинили ся своєю присутностию до збільшеня фонду стипендийного як і всїм Вп. Добродіям за жертви на сю цїль зложені. Яко наддатки надіслали або зложили при касї Вп.: проф. Мих. Грушевский 10 зр.; проф. Ол. Барвіньский, рад. Ат. Заячківский, крил. о. Бог. Пюрко, рад. Тит Ревакович з Підбужа, др. Дам. Савчак, др. Пет. Стебельский, п. Кор. Устиянович і проф. Вол. Шухевич по 2 зр.; п. Ос. Дрималик і п. Ром. Сарачиньский по 1·50 зр.; п. Вол. Гулевич, п. Яр. Коритовский з Калуша, п. Вас. Нагірний, о. Вол. Ступницкий з Кудринець, о. Ем. Січиньский з Жабокрук і о. Дан. Танячкевич з Закомаря по 1 зр.; п. Ом. Карачевский, п. Турчманович зі Львова і Н. Н. по 50 кр. п. Гр. Питляр 25 кр.— Прихід з вечерка виносив brutto 306 зр. (269 25 зр. з розпродажи білетів і 36·75 зр. з наддатків), видатків було на 151·89 зр., так що чистий дохід виносить *154·11 зр.*, котру то суму передано на фонд стипендийний ім. Тараса Шевченка товариству „Просьвіта“ яко завідателеви тоїж стипендиї. — У Львові дня 25 лютого 1895. За комітет: *Ярослав Грушкевич, Осип Ганинчак.*

— **Затьмінє місяця** буде в ночи з 10 на 11 марця. Зачне ся перед третьою годиною в ночи, а скінчить ся аж по 5-ій. Хто не буде спати, може бачити се затьмінє. Іменно о 4. год. місяць буде зовсїм закритий.

— **О три волоски з бороди Магомета** буде небавом вести ся процес судовий в місті Харкові. Та памятка разом з письмом султана. що ті волоски справдї походять з бороди Магомета, а притім дорогий годинник, були переховані в визолочуваній скринцї. Три посли магометаньскої громади в Самаркандї дістали сю скринку в дарі від султана. В дорозї з Царгороду до Самарканди хтось їм ту скринку вкрав. Повідомлена о тім поліция зараз віднайшла злодїя. Був то Турок, що в Харкові хотів з дорогою памяткою утечи. Єго увязнили і будуть тепер карати, а посли поїхали собі з трема волосками пророка до дому.

— **Завзятий скупар.** В місті Рибиньску в глубокій Росиї помер мілїонер Єлецкий, що торгував збіжем. Був то собі звичайний селянин, що вмів хиба зле підписати ся, але мав при тім великий сприт, котрим доробив ся мілїонів. Маєток єго виносив звиш 50 мілїонів рублїв, коли на Росию прийшов голод тому два роки. Люди не мали що їсти і біда була крайна. Єлецкий завчасу подумав собі, що на тім нещастю можна би грубо заробити. Отже де можна було закупити збіже, там за всї свої грошї закупив его і помістив у своїх магазинах. Рахував собі так: пуд пшеницї коштує тепер 85 копійок, а я продам его по 3 рублї. Розумів ся, як би так було єму справдї вдало ся продати збіже, був би потроїв свій маєток. Настав голод; пуд пшеницї коштував уже 2 рублї 80 коп., але завзятий скупар таки ще ждав, поки будуть 3 рублї платити. Тимчасом росийске правительство рішило помогти нещасному населеню, закупило в сьвітї збіжа і звезло его до свого краю. Отже як нараз збіже було подорожіло, так потім знов потаніло так, що Єлецкий, продавши свое збіже, був би вже стратив кілька мілїонів. Він і тогди впер ся не продати анї пуда, тілько ждати, поки знов не настане дорожня. Тимчасом жнива були дуже добрі, а мілїони мишей понївечили збіже в магазинах Єлецкого так, що хиба на навіз придалось би. Згрижений, стративши майже весь свій маєток, Єлецкий помер недавно.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 лютого. По вчерашнім обідї двірскім, в котрім взяли участь оба Монархи, заграничні князї, Архікнязї, маршалок Мартінец-Кампос, нїмецкий амбасадор і світа, від'їхав цїсар Вільгельм о 8 год. вечером до Берлина. Є. Вел. Цїсар відводив єго аж на дворець, де оба монархи обнявшись, поцїлували ся двічи і розпращали ся. Баварский князь Арнульф поїхав до Монахова, а князь Аоста до Риму.

Білград 28 лютого. Загальні вибори до скупштини мають бути розписані на день 1-го цьвітня сего року.

Амстердам 28 лютого. Зачувати, що пятнайцятьлїтна королева голяндска Вільгельміна має заручити ся з найстаршим сином кн. Альбрехта пруского. В тій справі має цїсар нїмецкий приїхати в липню до Амстердаму.

Берлин 28 лютого. В цїлім місті ширить ся дуже інфлюєнца, але не єсть так небезпечна, як була давнїйшими роками.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·21	—
Підволочиск	6·44	3 26	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·45
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	3·34	9·4[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіял) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних поясненъ в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники визваляють, можна также засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий

єго у воду. Обертав ним то в право, то в ліво але відтак, як би якось инакше надумав ся, обтер мокре місце рукавом свого жакета, і всунув оба письма до широких кишень в своїх штанах.

— Ха-ха-ха — отся брунатна чоколядка має таки не аби який нюх — сказав на то Ілїнайсець сьміючись — занюхав печеню, хоч би й на другім кінци стола.... знає, що ми недавно тому зрабували ґаляр з півночи, а тут удає такого бистроумного, що аж відгадує, що знаменита морелька з півночи. Але мій ти дорогенький, мусиш показувати й штуки, коли хочеш пити, мусиш собі запрацювати на хлїб насущний, коли хочеш, щоби тобі добре вело ся і ти довго жив на земли.

— Забирайтесь до чорта з своїми дурницями, Корві, дайте, кажу, фляшку, менї хоче ся пити.... не дасте?... то держіть собі свої помиї та щезайте з ними до чорта.... знайде ся ще десь инша. — Сказавши то, він обернув ся і хотів піти до своєї власної хатчини, що припирала зараз до хати єго пана. Але Корні заступив єму дорогу і тикаючи єму фляшку під ніс, взяв єго попід праву руку і відозвав ся:

— Зажди, мій ти білий лебедику, не викрутиш ся від мене сего вечера. Я отсим жовтодзюбим хлопчискам, нужденним панчішникам, що прийшли з держав Букей, розповів про то, що ти умієш робити своєю головою, не моаком, ні, але таки самою чашкою. — Пригадуєш собі, старий, як то ти недавно чолом розбив кружок сира? Подумай-же собі, отсї голодранцї не хотять тому вірити.... а я, бачиш, заложив ся з ними о двайцять долярів; ну, як поможеш менї їх заробити? Підуть по половині голубчику!

— Менї сего вечера не до таких дурниць — відворкнув мурин — лихо вас бери з вашими двайцяти долярами, я заробив нинї більше долярів, як би змістило ся у ваш капелюх.... двайцять долярів.... овва! — і він тикнув при тім білому дулю під ніс, та вже хотів вирвати ся від него. Але той не хотів так борзо і легко єго попустити ся, лиш вхопив ся єго ще міцнїйше, а кивнувши хитро оком на других, так, щоби мурин того не видів, став шукати за чимсь по собі та відозвав ся:

— Ану ко, Болївар, ти мій солоденький, білий котику, ти рожичко пахуща.... подиви ся на отсей ножик, що ти на него скажеш, га? Чи за таку штуку годить ся зробити приятелеви яку прислугу?

Тепер вже й другі почали наставати на Болївара і підчас коли одні з них просили єго, то другі сьміяли ся з него і говорили: він сам знає найлїпше, що того не потрафить і длятого не хоче. Але Болївар не зважаючи на насьмішки та на просьби, взяв ніж в руку і став оглядати пишно прикрашене вістре і аж очи єму засьвітили ся. То був турецкий сімітер [3]), Бог знає, де роздобутий, але на всякий случай не легким способом, з блїдо - зелено запущеним вістрєм і дорогоцїнною, золотом і сріблом жированою колодкою — зброя, якої не повстидав ся би й сам султан.

(Дальше буде).

---

[3]) Сімітер (cimitar)=турецкий кривий ніж, кінджал або крива шабля.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.